

која је била национализована. Због овога је коначни став Суда био да је представка неприхватљива *ratione materiae*, по члану 35. Конвенције. Доктрина о одузимању својине као инстантном или тренутном акту, који се збио у прошлости, проистекла је из пресуде случаја Малхоус. Иако се не би могло казати да ужива општу подршку, пригрлиле су је судије стразбуршког Суда. С друге стране, неки од критичара овог схватања тврде да је Суд, неприхватањем мисли о томе да лишење својине представља неправду у радбруховском смислу речи, отишао у крајност. Учење о тренутној природи акта лишавања својине и сходно томе одговарајућој природи повреде права на мирно уживање имања, које негира постојање трајне повреде, нашло је израза и у другим пресудама. Једна од ових донета је у предмету Кнез Ханс-Адам II од Лихтенштајна против Немачке. Слика из 18. века, која је припадала кнежевој породици, експроприсана је 1946. од стране чехословачких власти и налазила се у музеју у Брну. Музеј је дозволио да слика буде изложена у Келну, у Немачкој. Лихтенштајнски кнез је у тој земљи повео судски поступак, захтевајући да му слика буде враћена у државину. Изгубивши пред немачким правосуђем, обратио се Суду у Стразбуру. Суд је одбио примену преседана из случаја Лоизиду и приклонио се правилу из пресуде Малхоус. Изричито је при томе навео да не постоји трајна повреда права на мирно уживање имања, док је истовремено закључио како није надлежан, и то *ratione temporis*, да разматра околности под којима је дошло до експропријације.

Ни овој пресуди није лако учинити коментар. Мора се пре свега имати у виду да је представка поднета против Немачке, земље у којој је слика била изложена, а не против Чешке, правног следбеника Чехословачке, државе која је експроприсала сопственика. То целом случају даје посебно обележје. Суд је утврдио да, пошто је подносилац поднео своју представку жалећи се на одлуке немачког правосуђа, а не против Чешке, разматрање судске надлежности *ratione temporis* против ове друге државе начелно није искључено. При овоме се Суд позвао на преседан из случаја Малхоус. Још једном се позвавши на исти преседан и констатујући како подносилац представке нема имање у смислу члана 1. Првог протокола, Суд се овако изразио: „Нада за признање преживљавања старог својинског права, које се дуго није могло вршити, не може се сматрати имањем у смислу члана 1. Првог протокола.“

Суд је у коначном исходу изрекао да у овом случају није дошло до повреде члана 1. Првог протокола. Повратак слике у Чешку не представља повреду права на мирно уживање имања, на које се позвао подносилац представке. Рекло би се да је доктрина тренутног акта у овој пресуди послужила Суду да на њој заснује сопствени закључак и изреку, иако није била од првенствене важности у околностима случаја. Важно је приметити да је Суд преседан Малхоус протумачио као основу за закључивање о